

Sygn. akt IV CSK 685/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa E. F. R.
przeciwko K. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez stronę pozwaną - „K. [...]” sp. z o.o. w G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lipca 2013 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia

prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów, konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Przytoczone przez skarżącego istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy wynikające z przepisu art. 392 k.c. zobowiązanie o charakterze gwarancyjnym, przechodzi na osobę trzecią w ramach umowy zawartej przez tę osobę z dłużnikiem o przystąpieniu do długu i przelewie praw, gdy w umowie zawierającej zobowiązanie określone w art. 392 k.c. nie przewidziano takiej możliwości oraz czy przekazanie przez zobowiązanego z umowy gwarancyjnej z art. 392 k.c. na rzecz osoby uprawnionej – dłużnika całej kwoty należnego świadczenia celem zaspokojenia długu stanowi wypełnienie zobowiązania. Tak postawione jednak problemy nie stanowią, w konfrontacji z uzasadnieniem tej części skargi kasacyjnej, abstrakcyjnych kwestii prawnych dotychczas w orzecznictwie nie rozstrzygniętych i wykraczających poza ramy rozpoznawanej sprawy, lecz odnoszą się subsumcji bezspornych faktów pod wskazane przez Sąd Apelacyjny normy prawne, nie spełniając więc wymogów z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]

db